

ADCH Praha pomáhá obětem hurikánu v Kiyagi

13.-14 května 2010 rozdávali pracovníci Arcidiecézní charity Praha potravinovou pomoc obyvatelům ugandských vesnic Kiyagi/Kitula, Kisaala a Kawuna v okrese Buikwe.

Přes vesnici Kiyagi, kde se nachází i naše základní škola sv.Jana Nepomuckého, se v sobotu 24.dubna přehnal silný lokální hurikán, který ničil vše, co mu stálo v cestě. Z mnoha domů zbyly jenom trosky. Podle údajů paní starostky Namudu Zaituni přišlo v Kiyagi o střechu nad hlavou 15 rodin, dalších 60

domů bylo zničeno částečně. 10 lidí utrpělo vážná zranění. Ničivá katastrofa si vyžádala i jeden lidský život . Roční chlapec zemřel pod troskami jednoho z domů. Celkem 345 rodin ze tří vesnic přišlo o většinu úrody. Hurikán také vyvrátil z kořenů mnoho stromů . Jak se ukázalo, živel řádil nejsilněji právě kolem naší základní školy. Ačkoli je škola postavena z mnohem solidnějšího materiálu než okolní domy, škodám se nevyhla ani ona. Zničena byla střecha jedné ze tříd, dvě nádrže na vodu a část plotu. Škola také přišla o veškerou kukuřici, fazole, právě zasazené banánovníky a mnoho stromů.

Mezi 35 nejvíce postiženými rodinami bylo i dvacet rodin sponzorovaných dětí. Šestiletý Waswa Henry, který chodí do první třídy ZŠ sv.Jana Nepomuckého byl během hurikánu zraněn. Jeho maminka ho přivedla do školy s krvácející ránou na hlavě. Pan ředitel neváhal, vzal kolo a Henryho rychle odvezl do nemocnice v Buikwe.

„Silný vítr odnesl nejdříve střechu našeho domu. Poté se začaly bořit i stěny. Rychle jsme vyběhli ven, kde jsme v silném dešti s hrůzou čekali až to peklo skončí,“ líčí průběh přírodní katastrofy Henryho maminka Joanitor Nanzonga.

Před domem se povalují mezi spoustou rozbitých cihel a zkroutených plechů židle s chybějícíma nohama, rozlomená postel a něco, co bývalo kdysi pohovkou. „Přišli jsme nejen o dům, ale i o vše, co mělo nějakou cenu. Zloději rozkradli deky, prostěradla, nábytek a spoustu dalších věcí,“ pokračuje tiše paní Nanzonga. „Podívejte, i naše úroda je zničená,“ ukazuje na pole, kde leží polámané stvoly banánovníků. Z hlíny smutně vykukují umlácené listy kukuřice a sladkých brambor. „V příštích měsících bude hlad“, dodává smutně matka čtyř dětí. Stejně jako v sousedních vesnicích i v Kiyagi většina obyvatel přežívá pouze na plodinách, které si vypěstují na svých malých políčkách.

Paní starostka Namudu vysvětluje: „Někteří lidé zneužili něštěstí a pod záminkou pomoci rozkladli vybavení zničených domů . Mnozí obyvatelé tak zůstali úplně bez ničeho.“ Na chvíli se zamyslí a pak dodává: „ Na druhou stranu mnoho dobrých lidí také pomohlo. Ti, jejichž domy přežily bez úhony, poskytli těm, kteří přišli o střechu nad hlavou dočasný přístřešek a pomáhají jim při opravách domů. Někteří politici přispěli s potravinovou pomocí a semeny na novou výsadbu hned následující den. Doufají, že jim to pomůže získat

hlasy v příštích volbách“, usmívá se paní starostka.

„Přírodní katastrofu takového rozsahu nepamatují ani nejstarší obyvatelé Kiyagi a okolí“, říká Daniel Bidandi, koordinátor programu Adopce na dálku, který pochází ze sousední vesnice Lugasa, a dodává, „ mnoho lidí tady stále vyznává tradiční animistické náboženství . Často namíchané dohromady s křesťanstvím či islámem. Mnozí si tak vysvětlují hurikán po svém. Berou ho za nadpřirozený jev, jakýsi boží trest“.

Ihned poté, co dozněla silná bouře, se začali po Kiyagi šířit zvěsti, že za neštěstí je

zodpovědná škola sv. Jana Nepomuckého. „Dost jsme se báli,“ svěřuje se ředitel školy Julius Okiror, který společně s ostatními učiteli bydlí v areálu školy. „Do školy přišla skupina lidí a začala nás obviňovat z toho, že jsme rozzlobili duchy sídlící ve velkém kameni, který se nachází na pozemku školy. Hurikán jsme prý způsobili tím, že jsme tzv. magický kámen přesunuli během úprav školního pozemku. Lidé vyhrožovali, že školu vypálí, pokud nebude nešťastný kámen vrácen na původní místo.“

Situace se vyhrotila den po neštěstí, kdy se konal pohřeb dítěte, které zemřelo během hurikánu. Emoce ovládly i mnoho dalších, do té doby nerozhodných, obyvatel komunity. Vytvořily se dva nesmiřitelné tábory zastánců a odpůrců kamene, které se mezi sebou vášnivě přeli o to, co přesně způsobilo hurikán.

Kámen, o který se do té doby nikdo z komunity nezajímal, se stal ze dne na den, za přispění místního rádia, televize a novin, hlavní turistickou atrakcí široko daleko. Byl prohlášen kulturním dědictvím kmene Bagandů. Davy lidí proudily celý den i následující týden do školy. Všichni chtěli na vlastní oči vidět onen zvláštní kámen ať už proto, aby přinesli obětinu ve formě drobné mince či kávových zrn či jen ze zvědavosti.

Nakonec, týden po neštěstí, byl svolán komunitní mítink všech obyvatel Kiyagi společně se zástupci místní samosprávy, státní správy, katolické církve a ADCH Praha. Všichni se domluvili na konečném mírovém řešení. Kámen bude jednou pro vždy zakopán.

Po zakopání magického kamene a celkovém uklidnění situace v Kiyagi, se ADCH Praha rozhodla komunitě pomoci.

35 nejvíce postižených rodin, které přišly o domy či jejich podstatnou část dostalo každá po dvou dekách.

Další, tentokrát potravinová pomoc, byla poskytnuta všem 345 postiženým rodinám. Potraviny byly rozdávány přímo v základní škole sv. Jana Nepomuckého zaměstnanci Arcidiecézní Charity Praha ve spolupráci s místními starosty. Každá rodina obdržela několik kilogramů fazolí a kukuřičné mouky

vyměřené podle počtu členů domácnosti . Celkem bylo rozdáno 4 000 kg kukuřičné mouky a 2 000 kg fazolí.

Život v Kiyagi pomalu vrací do normálu. Před mnoha doma je již vidět úhledně vyskládaná polena ze zpracovaných vyvrácených stromů. Mnozí již opravili poničené střechy . Někteří renovují pobožené domy a okopávají poničená pole. „Komunita se rychle vzpamatovává. Lidé jsou opět veselí a vděční Arcidiecézní Charitě Praha a vůbec celé České republice za pomoc, která jim byla poskytnuta, “ říká paní starostka Namudu , která přišla během hurikánu o

střechu domu a veškerou úrodu.

„Několik lidí z Kiyagi se mi dokonce přišlo omluvit za epizodu s magickým kamenem a obviňováním školy. Velmi se stydí za to, že nás takhle pomlouvali“, usmívá se ředitel školy pan Okiror. První trimestr byl pro novou školu a především jejího ředitele opravdu obtížnou zatěžkávací zkouškou. A pan ředitel ji zvládl na výbornou.

Kateřina Karásková 17.5.2010